

Gang havde haft Skattelovene til Behandling her sidst i Februar Maaned; de bleve den Gang sendte fra Landstinget til os ligesom nu. Ved denne første Behandling tog jeg Ordet, rettede nogle Angreb paa Skattelovene og udtalte derunder, at jeg hellere saa, at vi ingen Skattelove fik, end at vi skulde tage dem, der forelaa, uforandrede. Denne Sætning blev revet ud af Forbindelse med, hvad jeg i øvrigt havde sagt, og blev sendt ud til Landets Blade, som derved fik et fuldstændig misforstaaet Billede af, hvad jeg havde sagt. Naar jeg nemlig havde sagt dette, var det netop med den Motivering, at det var min Overbevisning, at vi kunde faa betydelig bedre Skattelove, idet det andet Tings Vælgere vare fuldt saa meget interesserede i at faa Skattelove som vore Vælgere. Jeg mindes, at jeg, da vi gik til Valg, særlig blev angrebet af de store Hartkornsejere for denne Udtalelse, og dem ønsker jeg ikke at staa i Konflikt med nu, naar vi atter skulle til Valg, thi deres Stemmer ere lige saa gode som deres, der intet Hartkorn have. Jeg skal derfor straks sige, at som Skattelovene nu foreligge, hilser jeg dem med Glæde og stemmer med Glæde for dem, skønt jeg vel kunde ønske et og andet forandret. Visse Ting i dem ere ikke saa gode, som de burde være, og der er ogsaa visse Ting, som jeg haaber skulle blive bedre, før disse Forslag foreligge som Love. Men i det store og hele er det de bedste Skattelove, som endnu have ligget paa Folketingets Bord; i det store og hele have vi ikke haft bedre Skattelove forelagt her end dem, vi nu behandle i dette Øjeblik. Naar jeg for et Øjeblik siden udtalte, at jeg i 1901 mente, at vi havde, kunnet faa bedre Skattelove end dem, der den Gang forelaa, fordi Landstingsvælgerne vare fuldt saa interesserede i dem som Folketingsvælgerne, saa staaer jeg med den samme Anskuelse endnu. Er der et og andet, vi kunde ønske at faa rettet her, tror jeg slet ikke, vi skulle være saa bange derfor. Der er jo fremkommet mange Indvendinger, og jeg indrømmer, at en hel Del af disse Bemærkninger have deres fulde Berettigelse; men jeg mener, at vi ikke skulle være saa bange for at lade disse Lovforslag gaa tilbage til det andet Ting igen. Jeg vil nok spørge, om ikke alle komme til at indrømme, at de Herrer, der ere Vælgere til Landstinget, faa større Fordel af Skattelovene end de Herrer, der ere Vælgere til Folketinget. Det er jo dog en Gang saaledes med disse Skattelove, at det særlig er Hart-

kornsejerne eller dem, der sidde med Hartkornet, der faa Fordel af disse Skattelove, og da de have den væsentligste Indflydelse paa Landstingsvalgene, er det sikkert ogsaa dem, der komme til at skumme Fløden.

Jeg er fuldt ud enig med dem, der mene, at disse Skattelove ikke bør sendes i Udvalg. Jeg haaber, at den højtærede Formand er saa hensynsfuld — det ligger jo i hans Haand — at give en passende Frist, inden de komme til 2den Behandling, saa tror jeg ikke, at nogen behøver at falde i Forbavselse eller Beklagelse over, at disse Lovforslag ikke komme i Udvalg; thi naar der bliver god Tid til at stille Ændringsforslag, saa at de fremkomme saa tidligt, at alle andre kunne faa dem at se og tage Stilling til dem, er det alt, hvad der behøves. Der er ingen Mening i at vi nu skulde sidde i Udvalg og kævles i 2—3 Maaneder for til sidst at ende paa samme Basis som den, vi i dette Øjeblik staa paa. Jeg mener altsaa, at der kan være Grund til at foretage Ændringer, men i samme Aandedrag siger jeg: Kunne vi ikke faa dem, kunne Lovene fuldt ud bruges, som de ere, og dog komme til at gøre deres store Nytte. Jeg skal ikke særlig omtale de forskellige Punkter, der skulde ændres, i ethvert Tilfælde ikke, for saa vidt de ere omtalte af andre, thi disse idelige Gentagelser, idet Medlem efter Medlem siger det samme og atter det samme, er der ikke Grund til at blive ved med. Hvis jeg derfor skal paa-pege Ting, skal det kun være noget, som jeg ikke har hørt andre paa-pege. Jeg hørte det sidste ærede Medlem omtale den stigende Skala, og han mente, at Springene der vare for store. Der kan være noget berettiget deri. Til sidst hørte jeg ham komme ind paa, at den sidste Sats var for stor. Ja, jeg er i fuldstændig Modsætning til det ærede Medlem i dette Stykke; dette tror jeg nemlig ingenlunde. Men det kan nok være, at der paa visse Punkter kan være vel store Spring. Jeg skal saaledes pege paa Loven om Ejendomsskyld. Der er der, som vi jo alle erindre, kun to Trappetrin med Hensyn til Fradrag, og der kunde nok være Grund til der at have nogle flere Trappetrin, og at man var kommet noget højere op paa disse Trappetrin. For det er sikkert nok, at naar f. Eks. en Mand har en Ejendom, lad os sige til 7,900 Kr.s Værdi, og en anden har en Ejendom til 8,000 Kr.s Værdi, er det ikke saa nemt for denne sidste at forstaa, at han for dette ene 100 Kr.s Skyld skal betale 1 Kr. 10 Ø. mere